

Rămășița Seminței femeii

Miercuri, 15 septembrie 2010

Gili Cârstea

Într-un capitol plin de informații vitale, inspirația ne spune că guvernarea divină nu a folosit forța, constrângerea, amenințarea sau tehnici de manipulare, atunci când a fost confruntată cu revolta lui Satana:

„Rebeliunea nu trebuia biruită prin forță. Puterea constrângătoare nu se găsește decât sub guvernarea lui Satana. Principiile Domnului nu sunt de acest gen. Autoritatea Sa se bazează pe bunătate, îndurare și dragoste, iar prezentare acestor principii este metoda de acțiune. Guvernarea lui Dumnezeu este morală, iar adevărul și dragostea trebuie să fie puterea predominantă” (DA 759).

Dacă așa stau lucrurile, cum se explică declarația din Geneza 3, din care aflăm că Dumnezeu va pune *vrăjmășie* între femeie și șarpe? Unele traduceri spun: „Am să declar război între tine și femeie.” Război? Declarat de Dumnezeul dragostei?

Cartea care încheie această milenară *vrăjmășie* dintre șarpe și femeie spune că ultima încheștare va fi între vechiul șarpe din Eden și *rămășița seminței femeii*:

„Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu *rămășița seminței ei*, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apoc 12:17).

Dacă într-o împărăție morală resorturile primare sunt adevărul și dragostea, în ce fel a pus Dumnezeu dragostei *vrăjmășie*, în ce fel a declarat război El, care este Domnul Păcii?

Secole la rând poporul lui Dumnezeu a așteptat să vadă împlinirea acestei făgăduințe. Sămânța femeii trebuia să zdrobească neapărat capul șarpelui, iar această speranță le-a dat tăria și curajul de a se ridica din cele mai disperate situații în care îi antrena propria lor nelegiuire. Dar au greșit fatal în înțelegerea manierei în care Sămânța va zdrobi capul Șarpelui:

„Iudeii așteptau ca împărăția lui Dumnezeu să fie întemeiată pe aceleași principii ca împărățiile lumii. Ei recurgeau la măsuri exterioare pentru a promova neprihănirea. Ei născociau metode și planuri. Dar Hristos plantează un principiu. Implantând adevărul și neprihănirea, El contracarează eroarea și păcatul” (COL 77).

Așa a pus Dumnezeu *vrăjmășie*. A implantat neprihănirea într-un fiu al femeii, ridicat „din mijlocul lor,” născut „sub lege,” și care a devenit astfel Sămânța. El este „răsadul” (Is 61:1-3) cu care Dumnezeu dorește să populeze Planeta Pământ și apoi

întreg universul. Sămânța femeii, Hristos, este produsul direct al ecuației mântuirii: „Omenescul unit cu divinul nu comite păcat (MH 180).

Sămânța Șarpelui este, într-un fel, sistemul de operare după care funcționează rasa umană despărțită de Dumnezeu. Pavel îl numește, în limbajul vremii lui, „legea păcatului și a morții” (Rom 8:2). Omenirea s-a aflat sub controlul total al acestui sistem de operare de la ieșirea din Eden până la Hristos.

Acum, pentru prima oară în experiența ei, omenirea vedea pe Cineva liber de sub puterea „legii păcatului și a morții.” Dumnezeu implantase neprihănirea. Scrisese legea în inima unui membru al familiei omenești. Instalase sistemul de operare divin într-un Copil „născut din femeie,” născut „sub lege,” care nu mai trăia „după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului” (Rom 8:1). Încheiase legământul cel nou cu familia omenească.

Legea Duhului de viață – legământul cel veșnic (Ier 31:33) – deschidea iarăși drumul la pomul vieții.

Legea păcatului și legea Duhului nu pot coexista (Gal 5:17), sunt în „război,” în „vrăjmășie,” și aceasta explică ultimul conflict din marea controversă, când Balaurul va încerca exterminarea fizică a „rămășiței Seminței” (Apoc 12:17).

Acest pasaj spune că va exista, la sfârșitul istoriei păcatului, un grup de urmași ai Seminței, oameni în care a fost implantată „legea Duhului de viață,” și prin chiar acest act au devenit părtași de natură divină. Sămânța a rodit, iar recolta aceasta produce o furie de nedescris omenirii amăgite să rămână „doar umană,” și nu „divino-umană.”

Acestui popor i s-a făcut onoarea extraordinară să fie *rămășița seminței femeii*, și tot ce are de făcut este să-L urmeze pe Fratele lor mai mare dincolo de perdea. Este o tragedie să observăm cum, în loc să se întoarcă la locul unde are loc Nunta, el continuă să apeleze la neputincioasele metode de a produce neprihănirea pe care alții înaintea noastră le-au încercat fără niciun succes. Acest popor recurge încă la „măsurii exterioare pentru a promova neprihănirea.” Ei „născocesc metode și planuri,” și refuză calea lui Dumnezeu, aceea prin care El trebuie să „implanteze neprihănirea” în templul inimii.

Sămânța femeii a zdrobit capul Șarpelui, și a biruit datorită „vrăjmășiei” pe care Dumnezeu a pus-o, prin implantarea neprihănirii la locul ei de drept.

Rămășița Seminței femeii, adică ultima generație de urmași ai lui Hristos, vor birui la fel ca și El, vor deveni „continuarea întrupării lui Hristos” și beneficiarii făgăduințelor ancestrale din Ieremia 31 și Ezechiel 36.

Va fi ultima demonstrație, la scară globală, că „omenescul unit cu divinul nu comite păcat.” Doar atunci și așa va fi realmente „zdrobit” capul șarpelui, iar „rămășița Seminței femeii” își va împlini destinul glorios pe care mii de alte generații l-au socotit nedemn de încredere, preferând să născocescă metode și planuri pentru a promova neprihănirea.

Lumina plăpândă a soliei 1888, care pentru cei mai mulți nu are „nici strălucire nici frumusețe,” va da naștere acestei generații uimitoare, apărută aproape spontan (Is 66:8; Zah 3:9) pe care inspirația o numește „rămășița Seminței femeii.”